

Kioltott kiáltás

Az őstitok viharzott benned kamaszkorod óta, míg agg nem lettél. Mikor az ismeretlen sugárral ellobogtál, gyötrött vadként összeestél... Mikor kioltódtál, szétrobbant minden csillag. Mikor kioltódtál, felnyílt az örület száz csapóajtaja. Mikor kioltódtál, kihunyt a mindenség. Mikor kioltódtál, nem volt hova menekülni. Elhagytál, és minden erőmet elvetted. Mikor kioltódtál, kihunyt a fény és a sötétség. Mikor kioltódtál, megsemmisült az ébrenlét, az alvás, az álmodás, a léten túli lét. Mikor kioltódtál, összetört az összes világtükör. Mikor kioltódtál, kihunyt a logosz és a csend. Mikor kioltódtál, romba dőlt a kozmikus színház. Mikor kioltódtál, kihunyt Narkisszosz és tükörképe. Mikor kioltódtál, kioltottad éned káprázatát. Mikor kioltódtál, véget ért a test-agy-elme-én-személyiség-világ-probléma-szenvedés-rabság színjátéka. Mikor kioltódtál, kihunyt a bábjáték-világ. Mikor kioltódtál, kihunyt minden báb és pillangó. Mikor kioltódtál, kihunyt a szabadság és a rabság. Mikor kioltódtál, egyszer s mindenkorra megszűnt minden képzelgés. Kioltódással kihunyt minden megértés és meg nem értés. Kioltódással megsemmisült a jó és a rossz, a szép és a borzalmas, a gyönyör és a kín, az aranykor és a vaskor. Kioltódással eltörlődött minden határ és határtalanság, minden különbség és azonosság, minden harc és béke. Kioltódással kihunyt minden a priori és minden a posteriori. Kioltódással örökre elnémult a beszélő elme. Kioltódásod a kiáltásod és minden kiáltás kioltása. Kioltódásod a nem tudás pecsétje. Kioltódásod annak az emléeknek a kioltása, hogy utolsó heteidben Pilinszky Vesztőhely télen című versének utolsó mondatát emlegetted: „Semmit sem tudunk.” Kioltódásod annak az emléeknek a kioltása, hogy utolsó óráidban az Istenem, Istenem, áraszd meg a vizet... kezdetű népdal első strófáját mondogattad. Kioltódásod minden részecske és galaxis felrobbanása a semmi atommáglyáján. Kioltódásod a tudat összesűrűsödése egyetlen pontba. Aztán ez a pont még parányibbá és parányibbá robbant, míg nem ez a mindenben túli összerobbanás is szétoszlott. Kioltódásod minden

TORNAI SZABOLCS (1971) író. Eddig öt önálló kötete jelent meg. Legutóbbi műve: „Hol a bóbitád?” – *A transzcendencia képzetei a modern magyar költészetben* (Gondolat Kiadó, 2018).

lehetőség eltörlése. Kioltódásod a lehetetlenség és a lehetőség násza. Most már nincs semmi, amit kioltott lényed ne érintene. Te vagy a semmi. Te vagy a minden. Te vagy a semmi-minden. Kioltódásoddal kioltottad a függő keletkezést és a függő megszűnést. Kioltódásoddal megszűnt a száműzöttetésed. Kioltódásod, mint írtad, azt jelenti, hogy „a halál nem elpusztít valamit, inkább kibontja az Én salétromos falait az égen túl lobogó csillagokra”. Kioltódásoddal elszakítottad a négy köteléket: az érzékelés kötelékét, a létezés kötelékét, a tévedések kötelékét és a tudatlanság kötelékét. Kioltódásoddal áttörtél minden torlaszt. Utat robbantottál a forráshoz. Visszatértél a forrásba. Abba a forrásba, amely egész életedben hajszolt és vezetett. Te vagy a forrás! Kioltódásod révén kevésbé félek a kioltódástól. Egész életedben a kioltódás irányába néztél. Nekem is megmutattad az irányt. Amikor elolvastad a „*Hol a bóbitád?*” című könyvem, amely arról szól, hogy miként jelenik meg a transzcendencia a modern magyar költészetben, nagyon örültél, és fél év múlva volt egy közös estünk a Makovecz Szalonban, ahol Borbély Laci kérdezett bennünket a transzcendencia és a költészet kapcsolatáról. Kioltódásoddal kioltottál minden kiolthatót és kiolthatatlant. Elhagytál, de minden erődöt nekem adtad. Elszakadtunk egymástól, de most már örökre elszakíthatatlanok vagyunk. Megteremtettél egy világot, és én gyerekkoromtól fogva ebben a világban élek. Félig tudatosan, félig öntudatlanul belém oltottad, hogy ezt a világot hogyan lehet fönntartani és tovább tágitani. A módszer: szenvedni-megnyílni-föltárni-megérteni-kifejezni. Újra meg újra. Míg az ember el nem éri a legmélyebb gyökereket és legmagasabb ágakat. Kioltódásod a lét és a nemlét kialakítása. Kioltódásod kialakítása mindannak, ami virágzik. Kioltódásod az egész költészeted túlragyogása. Kioltódásod az összes versed át-sugárzása, vakító fényüzenet a semmibe. Kioltódásod fénymáglya. Kioltódásod a valamikor és valahol, a semmikor és sehol, a mindig és mindenütt kialakítása. Kioltódásod minden kezdet és minden vég kialakítása. Kioltódásod a kezdetlenség és a végtelen kialakítása. Kioltódásod az összes versed valóra válása. Kioltódásod csillagmáglya és csillagbölcső. Kioltódásod a félelem kialakítása. Kioltódásod Buddha kialakítása. Kioltódásod a menny és a pokol kialakítása. Kioltódásod a szamszára és a nirvána kialakítása. Kioltódásod a felébredés és a fel nem ébredés kialakítása. Kioltódásod a nappal és az éjszaka kihunyása. A tér és az idő kihunyása. A gondolat és a gondolatlanság kihunyása. Minden létcsíra és nemlétcsíra kihunyása. Ami most van, az egy álom felvillanása a legeslegutolsó pillanatban. Kioltódásod az idő és az időtlenség kihunyása. Kioltódásod a legeslegutolsó pillanat kialakítása. Azt hittem, hogy létezem, de most már tudom, hogy kioltódásod részese vagyok. Kioltódásoddal kihunyt minden folyamat és ellenfolyamat. A test folyamat. A lélek folyamat. Az elme folyamat. A világ folyamat. Az én folyamat. Az élet folyamat. Az elmúlás folyamat. A művészet folyamat. A forrás nem folyamat. Mert a forrás minden folyamat kezdetlenség kezdete. Kioltódásod az utolsó kozmikus írásjel eltörlése. Mikor kioltódtál, lehunyta szemét minden csillag.